

Ruiters van de Dood

Ruiters van de Dood

Twan Arts

Schrijver: Twan Arts

Coverontwerp: Anne Femke Vlagsma

ISBN: 9789402162509

© Twan Arts

Voorwoord van de auteur

Al zo lang ik me kan herinneren is de wondere wereld van de cinema een grote passie van me. Het subgenre van de Spaghetti Western draag ik in het bijzonder een warm hart toe. Groot gemaakt door de legendarische regisseur Sergio Leone en voorzien van de onvergetelijke muziek van componist Ennio Morricone, kende de Spaghetti Western eind jaren zestig en begin jaren zeventig van de vorige eeuw haar hoogtijdagen.

De veelal in Italië (vandaar de naam van dit filmgenre) en Spanje opgenomen westerns werden snel en goedkoop gemaakt en blonken niet altijd uit in originaliteit of kwaliteit. Met hun grove geweld, politiek incorrecte thema's en verbluffende stilering waren de spaghetti westerns heel anders dan de Amerikaanse klassieke westerns.

Ruiters van de Dood (ook wel *Riders of Death of Cavalieri Della Morte*) is mijn ode aan dit cultgenre. Dit pulpverhaal is op eenzelfde wijze geschreven als de Spaghetti Western een halve eeuw geleden werd geproduceerd: snel en goedkoop. Mijn doel was de ultieme Spaghetti Western, met al haar kenmerkende thema's,

locaties en archetypes, te schrijven en daarmee de lezer eenvoudig vermaak te bieden. Niets meer, niets minder.

Wil je tijdens het lezen van *Ruiters van de Dood* het ultieme Spaghetti Western gevoel ervaren? Dan raad ik je aan de volgende muziekljst op de achtergrond af te spelen:
spotify:user:twanarts:playlist:7sR4ENwzdisGF2FWSXwNHS

Twan Arts
April 2017

***Een bedrieger
bedriegen
is geen bedrog.***

Ulpian Fullwell

1 De bandiet

“Water...,” stamelde Butch, “ik heb water nodig.”

“Stop met janken en loop door!” blafte Norton en gaf nog eens een stevige ruk aan de ketting. Butch voelde hoe hij naar voren werd getrokken. De verroeste ketting begon rondom zijn polsen al diepe sneden achter te laten. Hij vloekte zachtjes in zichzelf, miste de kracht om nog eens vol tekeer te gaan tegen die schoft van een Norton. Hoe had hij zo dom kunnen zijn? Butch kon zichzelf wel voor zijn onzure hoofd slaan. Stomdronken was hij de avond daarvoor de saloon in Plainview uit gezwalkt om vervolgens tegen een paar hooibalen aan in slaap te vallen. Het had uiteraard niet lang geduurd totdat een voorbijganger de snurkende Butch herkende van de gezocht-posters die overal in de wijde omtrek waren opgehangen. Butch was een beruchte overvaller waar de sterke arm van de wet al enige tijd naar op zoek was. En zo ook Norton, de sheriff van Plainview. Met een volle emmer bruin water had hij Butch vanochtend wakker gemaakt. Butch schrok en sprong als een wilde jakhals overeind. Maar hij kon geen kant op. Om zijn polsen zat een ketting, waarvan het uiteinde was vastgebonden aan het paard van Norton. “Butch Bronton,” blafte Norton hem toe, “je staat onder arrest!”

“Maak me los, jij stom stuk vreten!”

Butch stormde op de sheriff af, maar kreeg hierop een stomp van diens Winchester als antwoord. Kreunend viel Butch tegen de vlakke. “Ik breng je naar Furnace Creek, waar je zult worden berecht voor al je gepleegde misdaden!”

En zo kwam het dat Butch nu al urenlang vastgebonden aan Norton's paard door Death Valley sjokte. Death Valley. Ze deed haar naam als warmste plek in het Westen eer aan. De middagzon was moordend heet. De warmte van de rotsachtige grond, kurkdroog en verstoken van enige flora, begon zich door de versleten laarzen van Butch heen te murwen. Zijn hele lichaam was doorweekt van het zweet. Zijn dikke hoofd, onbeschermd tegen de felle zonnestralen, begon te bonzen. Heftiger dan elke kater die hij ooit had meegemaakt.

“Nog een uurtje of twee en we zijn er!” riep Norton vanaf zijn paard.

Bij de gedachte aan nog twee uren zwoegen in deze brandende hitte, stopte Butch met lopen. Hij kon niet meer. Zowel fysiek als mentaal was hij gesloopt.

“Water...” stamelde hij nogmaals.

Norton keek om en zag hoe Butch wankelend en met open mond naar de hemel starde. De sheriff gaf een korte tik tegen het linkerbeen van zijn paard en manoeuvreerde het dier richting zijn gevangene. Toen hij naast hem stond, rolde hij een vergeelde poster uit.

“Er staat *Dood of levend*,” gromde Norton terwijl hij zijn revolver op Butch richtte, “het maakt mij geen donder uit welke van die twee het gaat worden!”

“Water...”

Het was het laatste woord dat Butch nog kon uitspreken voordat hij de tegen de vlakte ging. Norton keek vanaf zijn paard naar beneden en zag al snel dat die vuilak geen toneel speelde. “Goddomme,” bromde Norton en klom van zijn paard af.

Hij ontgespte zijn veldfles en knielde naast de bewusteloze Butch.

“Hier, drink!” sprak Norton en zette de veldfles tegen Butch zijn korstige lippen.

Zijn mond ging open en zijn tong zocht dorstig naar het verkoelende water. Het was niet veel wat Norton hem gunde, maar genoeg om Butch weer bij zijn bewustzijn te brengen.

“Meer dan dit ga ik aan zo’n smerig varken als jou niet verspillen!”

Norton kwam overeind en lette een enkele seconde niet op zijn gevangene. Had hij dat wel gedaan, dan was hem de wilde blik in Butch zijn ogen niet ontgaan. Met een flinke schreeuw greep Butch Norton bij zijn benen en trok hem onderuit. Norton zocht snel naar de revolver in zijn holster, maar Butch was sneller. Hij zette zijn knie op het holster, waardoor Norton onmogelijk nog zijn revolver kon trekken. Butch dook naar voren en duwde de ketting tussen zijn polsen tegen de hals van Norton. Norton pakte de

onderarmen van Butch beet en probeerde deze weg te trekken van zijn hals. Het lukte niet. Butch was te sterk. Waar hij zojuist nog stervend op de grond had gelegen, leek Butch nu als herboren. De ketting drukte hard in de hals van Norton en maakte het onmogelijk voor hem om nog te ademen. Hij wist dat hij snel iets moest doen voordat het te laat was. Zijn handen bewogen van Butch's onderarmen naar diens polsen. Norton kneep en trok wat hij wilde, maar zijn belager was te sterk. Machteloos lag hij op de grond en voelde hoe zijn hoofd opzwol. Zuurstof, hij had zuurstof nodig! Zijn handen begonnen te tintelen, zijn hoofd te tolleren. De zon leek minder fel te schijnen, alsof de nacht was aangebroken.

Butch bleef zo stevig als hij kon duwen. Hij zag hoe Norton's gezicht van felrood langzaam paars begon te worden. Diens ogen leken naar boven te rollen. Butch voelde dat het lichaam van Norton zich niet langer meer verzette. Hij liet de druk op diens strottenhoofd verslappen. Geen reactie. Butch klauterde overeind en keek neer op het levenloze lichaam van de sheriff. "Hoe noemde je me nou, hè? Smerig varken?" Het beetje speeksel wat Butch nog in zijn mond had, spuugde hij op het lichaam dat voor hem op de grond lag.

"Wie ligt er hier als een smerig varken bij? Nou heb je niet meer zo'n grote mond, of wel?" Alsof hij nog een antwoord verwachtte, bleef Butch hem enkele seconden roerloos aanstaren.

Daarna bukte hij en greep de veldfles van de grond. Hij draaide de dop los en liet het water over zijn hoofd lopen. Genietend van de verkoeling die dit bracht, schreeuwde hij het uit. Hij smeed de veldfles weg en ging naast het lijk van Norton zitten.

“Jij dacht geld aan mij te verdienen, hè vuile galbak? Jij dacht slimmer te zijn dan Butch, hè?” Butch haalde de revolver uit Norton’s holster en plaatste de loop tegen de ketting die hem vastketende aan het paard.

“Niemand is slimmer dan Butch! Hoor je dat, grafkop? Niemand is slimmer dan Butch!” Een schot. De ketting barstte in tweeën. Achter hem hoorde Butch het gehinnik van het paard, gevolgd door het galopperende geluid van paardenhoeven.

“Hé!” riep Butch en sprong overeind, “blijf hier!”

Hij rende, al schreeuwend, nog enkele meters achter het paard aan maar wist dat het geen zin had.

“Vuil, smerig stuk kolerebeest op poten!” vloekte Butch terwijl hij terugliep naar het lichaam van de dode sheriff.

“Verbaast me niks dat jij zo’n schijtluis als paard hebt,” mopperde hij door terwijl hij Norton ontdeed van zijn holster en hoed, “gaat ervandoor bij het eerste de beste geweeschot! Net zo’n slapzak als zijn baasje!”

Butch keek om zich heen. Links, rechts. Voor, achter. Alles zag er hetzelfde uit. Rots, zand en

een eindeloze horizon. Waar ging de zon ook alweer onder? Oost? West? En waar kwamen ze vandaan? Het Oosten? Het Noorden? Butch wilde gaan lopen, maar had geen idee in welke richting.

“En waarom staan er geen bordjes in deze duivelse woestijn?”

Butch trok Norton aan zijn onder het stof zittende colbertje omhoog.

“Zeg dan waar we naartoe moeten! Vieze bloedhond! Zeg het dan!”

Hij liet Norton weer vallen en stak beide armen in de lucht.

“Whaaaa!”

De kreet doorbrak de serene stilte. Heftig vloekend en tierend begon Butch te lopen. Geen idee waarheen, maar alles was beter dan hier te blijven in deze verzengende hitte.

Verscholen achter een rotsblok volgde een man te paard nauwlettend het schouwspel. Met zijn donkere broek, geruite blouse en lichtbeige gleufhoed zag hij er niet anders uit dan de gemiddelde man in deze streek. Ware het niet dat hij zijn rechterarm miste. Deze was op jonge leeftijd geamputeerd nadat een woeste buffel er met zijn volle gewicht op was gaan staan. Het beest had zowat ieder bot doen breken en iedere pees doen scheuren. En opgroeien in een gevaarlijke tijd als deze zonder rechterarm zou hem zwaar vallen, zo hadden ze talloze keren tegen hem gezegd. Hij zou zich niet kunnen

verdedigen nu hij nooit meer fatsoenlijk een revolver kon vasthouden. Maar de jongen wilde daaraan niet toegeven. En dus oefende hij, soms wel urenlang achter elkaar. Hij leerde zichzelf een revolver met de linkerhand te bedienen. Het lukte hem zelfs bij het trekken van zijn revolver een goed evenwicht te bewaren, wat behoorlijk lastig was zonder een rechterarm. En nu, bijna twintig jaren later, vuurde hij sneller en accurater met links dan de meeste mannen met rechts konden.

Door de verrekijker heen zag hij dat Butch Bronton hem zojuist niet had teleurgesteld. Het was inderdaad de meedogenloze bandiet uit de vele verhalen die over hem de ronde deden. Sinds hun vertrek uit Plainview had de eenarmige man Butch en zijn bewaarder Norton gevolgd. Even was hij bang geweest dat zijn zoektocht naar Butch tevergeefs was geweest. Dat Butch niet de sluwe moordenaar was die iedereen beweerde. Dat Butch niet geschikt was voor.....het spel. Maar Butch had hem zojuist laten zien dat al deze zorgen niet nodig waren. Butch Bronton was inderdaad één van de gevaarlijkste mannen uit het Westen. En dus werd het tijd om hem de uitnodiging te overhandigen. De eenarmige man schopte tegen het voorbeen van zijn paard en bracht het in galop.

2 De premiejager

Ernest “Ernie” Dunn was het type man dat je liever niet tegenkwam. Met zijn dertig jaar jong had hij al aardig wat op zijn kerfstok staan. Veediefstal, mishandeling, overvallen, brandstichting....er was niets waaraan Ernie zijn handen nog niet vuil had gemaakt. Zo ook moord. Maar niet in een heldhaftig duel of een eerlijk gevecht. Nee, want Ernie was een geniepige schoft van de ergste soort. Drie mannen hadden door zijn toedoen het leven gelaten. Allen waren ze door de laffe Ernie in hun rug geschoten. Hij was een gezocht man en besloot verder noordwaarts te trekken. Zijn einddoel was Canada. Hij had gehoord dat daar veel geld was te verdienen voor een man met lef. Nu was Ernie geen man met lef, alleen dacht hij daar zelf anders over. Ernie Dunn....dertig jaar maar met het verstand van een kind. Die ochtend was hij vertrokken uit een gehuchtje en volgde hij nu de Missouri River noordwaarts.

“Godskolere,” vloekte hij. Ernie had een hekel aan lopen. Eigenlijk had hij een schurfthekel aan alles wat hem moe maakte. Als het aan hem lag, hing hij de hele dag rond in een saloon. Lekker bier zuipen, hoeren neuken en valsspelen met poker. Hij daalde af naar het kabbelende water van de Missouri en knielde. In de spiegeling van het water zag hij zijn smerige gezicht. Hij had

een lichtblonde baard maar die oogde door alle smerigheid eerder donkerbruin. Hij vulde zijn kolenschoppen van handen met het ijskoude water en smeed dit in zijn gezicht. Nonde, wat was dat lekker!

Wat was dat? Ernie keek op. Hij hoorde iets. Het kraken van takken. Zijn rechterhand zakte snel naar zijn leren broekriem, waarachter hij zijn Colt had gestopt. Met samengeknepen ogen keek hij om zich heen, maar hij zag niets.

Waarschijnlijk een eekhoorn, concludeerde Ernie en boog weer voorover naar de Missouri. In zijn linkerooghoek trok iets zijn aandacht. Er kwam iets aangedreven, een stuk vergeeld papier. Ernie stak zijn arm uit en haalde het vel uit de rivier.

Vreemd, het was nog niet zo nat als je zou verwachten. Was dit er net ingegooid? En zo ja, door wie dan wel? Hij draaide het vel om en viel van schrik achteruit op zijn gat. Het was zijn eigen beeltenis die met houtskool was geschetst op het papier. Daaronder stond met geblokte letters zijn naam en de zes letters die iedere boef vreesde. WANTED. Voor vijfhonderd dollar nog wel.

Vlug trok Ernie zijn blaffer tevoorschijn en tuurde om zich heen. Zijn vermoeden was juist! Iemand had dit er net ingegooid! Hij strompelde achteruit, weg van de rivier, met zijn Colt in de aanslag. Hij liep verder achteruit, scherp om zich heen kijkend, totdat hij een dikke boom tegen zich rug aan voelde. Het was stil. Te stil.